

Kleurige vormen uit de rechter hersenhelft

In galerie with tsjalling in Groningen zoeken drie kunstenaars het in het fijne en kleine. Maartje Bos is één van hen, met grappige objecten van acrylhars die naar meer smaken en vooral naar groter.

Vanaf een sokkel kijken Walt en Doris ons aan. Hoewel, ze hebben geen ogen, ze zijn alleen vorm. Maar ze hebben wel namen. Kunstenaar Maartje Bos uit Alkmaar wilde haar minimalistische sculpturen geen titel geven, „dat stuurt te veel de blik”, zegt ze. Namen bevielen haar beter, ze ontstonden uit de associatie van kleur en vorm. Gevoel is het sleutelwoord. Puur uit gevoel en intuïtie ontstaan haar vormen van acrylhars. Wij mogen nog zoveel associaties bij haar sculpturen krijgen, zoals met een sleutelhanger, een schaaft, een presse-papier, ze ontspruiten spontaan in het rechter deel van haar brein, legt ze uit. Onbewust.

Waar Maartje Bos vooral naar streeft, in haar leven, in zichzelf en in haar kunst, is balans. Haar sculpturen moeten rust, kracht en blijdschap uitstralen. „Vormen die even aards als verheven zijn.”

Intussen kijken de sculpturen verwachtingsvol naar ons en wij naar hen, afwachting. Wat gaan wij als nieuwsgierige kijkers doen? Wat denken we over ze? Vinden we ze leuk genoeg om aan te schaffen en thuis ergens neer te zetten?

Vooraf Annabel is grappig. Ze doet in haar geelkleurige hoedanigheid denken aan een rococo-stoel, aan een afsluitstation van een waterfabriek, aan een kerel die breeduit met zijn handen op zijn bovenbenen rust. Doris is ook erg leuk, een chocoladebruin object dat als een dorstig olifantje met haar slurf de sokkel aftast waarop ze staat, of ligt. Het heeft iets sensueels, wat zeker geldt voor Fred, die een na de daad slap wordende penis lijkt te torsen. Dat sluit mooi aan bij haar zogenaamde ‘Cockcollectie’, fallische vormen, liefdevol uitgedrukt in eenvoudige vormen en zachte kleuren. Die lijken verwant aan de

gestileerde fallische vormen die beeldhouwer Brancusi in glanzende metaalkleuren vervaardigde. Die van Maartje Bos zijn daar als het ware vertalingen van. Haar kunst, alles gegoten in acrylhars, bestaat uit vrije beelden en de gezonde balans tussen het mannelijke en het vrouwelijke, zoals ze uitlegt.

Vinden we ze leuk genoeg om thuis ergens neer te zetten?

Haar objecten worden in oplage gegoten. Daardoor zijn ze heel betaalbaar. De keerzijde is dat bijvoorbeeld Christopher en Annabel door hun bescheiden formaat tegen het onbeduidende aanschuren. Je zou ze veel groter willen zien. Monumentaler. Zodat je er op je salontafel niet overheen kijkt, maar dat ze gelijkwaardig zijn aan jou. Bijvoorbeeld in een mooie open ruimte, een tuin, een plantsoen of op een pleintje. Dat ze meer hun mannelijke kant tonen dan hun vrouwelijke en meer aandacht opeisen.

Maartje Bos zegt dat ze dat wel meer hoort, dat ze inderdaad het plan heeft opgevat om grotere objecten te maken. Maar tot nu komen haar vormen van een ‘bruisend mysterie’, zoals ze het noemt. Ze komen bij haar omhoog als ‘belletjes in mijn champagne’. Dat moet ze natuurlijk niet loslaten. Het heeft iets feestelijks en tilt haar kunst naar een niveau waarin het niet gaat om diepe ernst, gelaagdheid of ‘relevantie’, zoals dat tegenwoordig heet. Maar we blijven toch benieuwd naar hoe het is als we er niet zomaar meer omheen kunnen.

ERIC BOS
www.facebook.com/EricRHBos

‘Bits and Pieces’, Maartje Bos, sculpturen. Mieke Fokkinga en Frank Lenferink, tekeningen. ‘galerie with tsjalling’, Kustersgang 26a, Groningen. Open: wo, vr, za 12-17 uur. T/m 22 juli 2023

Maartje Bos: ‘Walt en Tom’ (2020) gekleurd acrylhars gegoten in een siliconenmal (respectievelijk 7x13x6,5cm en 22x18x4cm).